

Sygn. akt V KO 79/15

POSTANOWIENIE

Dnia 19 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki

w sprawie **H. Ł.**

skazanego z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 15 § 2 k.k.

rozpoznając w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 19 stycznia 2016 r.,

wniosek skazanego

o wznowienie postępowania w sprawie Sądu Okręgowego w S., sygn. akt III K [...],
zakończoną prawomocnie wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 6 listopada 2014 r., sygn. akt II AKa [...],

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił:

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w S. z dnia 4 lipca 2014 r., sygn. akt III K [...], H. Ł. został skazany za popełnienie przestępstwa z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 15 § 2 k.k. Po rozpoznaniu apelacji jego obrońcy, Sąd Apelacyjny w [...], wyrokiem z dnia 6 listopada 2014 r., sygn. II AKa [...], zmienił w części zaskarżone orzeczenie.

W dniu 14 października 2015 r. skazany wystąpił do Sądu Apelacyjnego w [...] z wnioskiem o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu celem sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania prawomocnie zakończonego wskazanym wcześniej wyrokiem tegoż Sądu. Powyższy wniosek został przekazany Sądowi Najwyższemu zgodnie z właściwością, w związku z czym Przewodniczący Wydziału tego Sądu

wystąpił do skazanego o podanie, z jakich przyczyn domaga się on wznowienia przedmiotowego postępowania. W odpowiedzi na to pismo, H. Ł. wskazał na swoje liczne zastrzeżenia co do samego sposobu wypełniania procesowych obowiązków przez jego obrońcę, będącego substytutem wyznaczonego mu z urzędu adwokata, które odnosiły się do reprezentowania go w prawomocnie zakończonym procesie, jak i na etapie prowadzonego uprzednio, a zakończonego już postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Już na wstępie zauważyć należy, że wniosek o wznowienie prawomocnie zakończonego postępowania jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia. Nie może też budzić wątpliwości, że wznowienie postępowania może nastąpić jedynie w oparciu o ściśle określone podstawy, które zostały wyliczone w art. 540, 540a, 540b i art. 542 § 3 k.p.k.

Przepis art. 545 § 3 k.p.k. stanowi natomiast wyraźnie, że sąd jest zobowiązany do odmowy przyjęcia, niepochodzącego od prokuratora, obrońcy czy pełnomocnika, wniosku o wznowienie postępowania, bez uprzedniego wzywania przy tym do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli już z jego treści, w szczególności, gdy odwołuje się on do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność. Powyższe oznacza zatem, że na sąd nałożony jest obowiązek odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie, gdy został on sporządzony i podpisany osobiście przez skazanego, nawet bez potrzeby wzywania do usunięcia jego braków formalnych w postaci sporządzenia i podpisania go przez uprawniony podmiot, jeżeli już z samej treści tegoż wniosku wynika, iż jest on w oczywisty sposób bezzasadny.

W orzecznictwie słusznie podnosi się, że w toku postępowania, o którym mowa w art. 545 § 3 k.p.k., nie następuje merytoryczne rozpoznanie wniosku, ani badanie jego zasadności pod kątem ewentualnych podstaw wznowienia, ale jedynie badanie wniosku o charakterze *quasi* formalnym, wstępnym, choć jednak pod kątem hipotetycznej możliwości wznowienia (zob. np. postanowienia SN: z dnia 25 września 2015 r., II KO 49/15, LEX nr 1812335, czy też z dnia 6 października 2015 r., V KO 56/15, niepubl.). Zasadnie też wskazuje się, że dla konieczności zastosowania omawianej tu instytucji decydujące znaczenie ma sama treść

wniosku o wznowienie. Jego oczywista bezzasadność wynikać może również z tego, że nie wskazano w nim w ogóle na podstawy wznowienia przewidziane w ustawie albo z tego, że w ogóle nie podano jakiejkolwiek podstawy wznowienia postępowania (zob. np. przywołane wcześniej postanowienie SN z dnia 25 września 2015 r.).

Tak też było na gruncie sprawy niniejszej. Stąd też złożony przez skazanego wniosek o wznowienie postępowania musi być uznany za bezzasadny w oczywistym stopniu. Nie wskazuje on bowiem na jakąkolwiek argumentację, która mogłaby być rozpatrywana na płaszczyźnie podstaw wznowienia postępowania powołanych na wstępie tych rozważań. W ramach tych podstaw w oczywisty sposób nie mieści się prezentowanie przez skazanego negatywnej oceny, czy zastrzeżeń odnośnie do sposobu realizacji obowiązków przez reprezentującego go obrońcę. Co więcej, sam skazany nie wskazał, o jaką konkretnie podstawę wznowienia postępowania mu chodzi. Odwoływanie się zaś przez skazanego do okoliczności, które nie mają jakiegokolwiek znaczenia z punktu widzenia podstaw wznowieniowych, nie powinno skutkować automatycznym wyznaczeniem mu obrońcy z urzędu celem rozważenia sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania.

Z tych też względów orzeczono, jak na wstępie.